

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY

LABYRINT OSUDU

LENKA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

Dcera světla a temnoty

Labyrint osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová

Dcery světla a temnoty: Labyrint osudu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY

LABYRINT OSUDU

DCERY
SVĚTLA
A TEMNOTY
LABYRINT OSUDU

LENKA DOSTÁLOVÁ

FRAGMENT

1

Zpátky do starých kolejí

Nad horizontem se sklánělo slunce a spolu s ohnivým kotoučem mizely i poslední paprsky světla. Na kopci stála dívka v černé tunice a kalhotách a sledovala západ. Rukama si objímala ramena, jako kdyby jí byla zima, a třásla se.

Náhle se vedle ní objevila šedá vlčice s jantarovými očima a pohlédla na ni. Když se k ní však dívka sklonila, aby ji podržela, ucukla a varovně zavřela. Pak se otočila a zmizela. Dívka na ni chtěla zavolat, ale z jejího hrdla nevyšel ani hlásek.

Kousek od ní se však objevil někdo jiný. Žena s černými vlasy se na ni okamžik dívala zlatavými očima, než se také otočila a zmizela, jako by nikdy neexistovala.

„Dimetri,“ zašeptala příškrčeným hlasem dívka. Jenže obrazy, které se před ní zjevovaly, ještě zdaleka nekončily. Nakonec se objevila její sestra. Dívala se na ni a v jejím pohledu bylo cosi obviňujícího. Zradila ji. Zradila sama sebe.

„Ne,“ zamumlala prosebně. „Neopouštějte mě!“

Ona se však odvrátila a vytratila se.

„Sáro, ne!“ vykřikla a rozběhla se na místo, kde její sestra ještě před chvílí stála. Nikdo tam však již nebyl. Po tváři jí stekla slza.

„Leo.“

Prudce se otočila a pohlédla na mladíka, který ji nepohnutě pozoroval. „Aniro,“ zašeptala a doklopýtala k němu. Téměř bázně natáhla

ruku a dotkla se jeho ledově chladné kůže. Překvapeně ucukla a pohlédla mu do očí. Byly tak chladné a bez kousku citu, až se otrásla.

„Nemůžu změnit to, co jsem,“ zajíkla se.

Ani se nepohnul. Jeho tvář však začala pomalu blednout, až byla téměř průhledná.

Vrhla se vpřed v marném pokusu zastavit ho. Její ruce však prošly prázdným místem a ona tvrdě dopadla do trávy. Po tvářích se jí kutálelo stále víc a víc slz.

Schoulila se bezmocně do klubíčka a objala si rukama kolena. Cítila se prázdná. Jako by někdo vytrhl její srdce a zanechal po něm jenom zející díru. Byla sama. Všichni ji opustili.

„NE!“ vykřikla a posadila se. Rychle se vymotala z peřiny, přeběhla bosýma nohama pokoj a vklouzla do malé koupelny. Poslepu nahmatala umyvadlo a studenou vodou si opláchla obličej.

Po chvíli rozsvítila malé světlo nad zrcadlem a pohlédla do svých sytě modrých očí. Unaveně si rukou prohrábla tmavě hnědé vlasy a povzddechla si.

Nebylo to poprvé, co se ze stejného snu probudila zalitá studeným potem. Trvalo to již celý týden. Přesně od doby, kdy se vrátila se svou sestrou-dvojčetem ze Salemonu. A od chvíle, kdy jí řekla, kdo skutečně je.

Zalezla zpátky do vyhřáté postele a zachumlala se do peřiny. Věděla však, že spánek již nepříjde. Tak jako pokaždé. Čekají ji další nekonečné hodiny do svítání.

Sára se unaveně protáhla a protřela si oči, které ji začínaly nepříjemně pálit. Rozhodně zavřela tlustou starou knihu, nad níž se od rána skláněla, a vstala, přičemž jí dlouhé rovné kaštanově hnědé vlasy spadly do obličeje.

Mladík, který seděl v křesle vedle ní, se zamračil a pohlédl na ni. „Děje se něco?“

Otočila se a založila si vzdorně ruce na prsou. Ještě před pár

dny by dala cokoli, aby mohla znovu vidět jeho hluboké modré oči, ale teď už si tím nebyla tak jistá.

„Už toho mám dost, Lukáši,“ řekla popuzeně a ukázala na knihu na stolku. „Od rána do večera se snažím nabířovat všechno, co mi přineseš. K čemu mi bude, že znám nazpaměť stovku zaklínaadel, když nemůžu využít ani jedno z nich? Proč radši necvičím svou aktivní moc? K čemu mi bude znalost nejzákladnějších přísad do lektvarů, až se tu ukážou démoni?“

„Jeden už tu je,“ poznamenal mladý strážce ponuře a střelil pohledem ke dveřím. „Přesně na druhé straně chodby.“

„Nech toho,“ napomenula ho příkře. „Věděl jsi to celou dobu, co se známe, a nic jsi mi neřekl. Proto jsi jí vždycky nesnášel. Nedal jsi jí jedinou šanci!“

„Je to démon. Nezaslouží si žádnou šanci,“ utrousil Lukáš a natáhl se po knize. Otevřel ji na založené stránce a posunul svazek zpátky ke své svěřenkyni.

Sára na okamžik zaváhala. Pak však rázně švihla rukama a utvořila v mysli kouzlo. Cítila, jak jí mezi prsty pronikla její vlastní energie, a malá miska uprostřed stolu náhle explodovala.

Lukáš překvapeně vyskočil na nohy. „Zbláznila ses? Mohla jsi zasáhnout mě!“

„Původně jsem chtěla zasáhnout tu knihu, ale možná jsem měla mířit trochu dál!“

Zatvářil se sklíčeně. „Já vím, že to pro tebe teď není jednoduché, snaž se mě však pochopit. Plním jenom rozkazy Moudré Alice. Nemůžu jinak.“

„Správně. Plníš jenom její příkazy. Ale já se jí nemusím zodpovídat. Nejsem strážce jako ty. Jsem čarodějka. Tudíž si budu dělat, co chci. A teď jdu za svou sestrou,“ řekla Sára rázně a vyrazila ke dveřím. Lukáš si povzdechl a přenesl se. Během pár vteřin se změnil v čisté světlo, přemístil se před dveře a znovu na sebe vzal svou hmotnou podobu.

„Víš, že ti to nemůžu dovolit,“ zamumlal nešťastně.

Sára se zarazila a svésila ruce podél těla. V hlase jí zazněl smutek. „Nemůžeš mě tu držet jako vězně, Lukáši. Od našeho návratu z minulosti jsem Leu neviděla déle než pár minut, během nichž jsme si nemohly ani promluvit. Musím vědět... Prostě ji chci vidět.“

Lukáš si povzdechl. „No tak dobře, ale půjdu s tebou.“

„Myslíš, že na mě zaútočí, sotva otevřu dveře nebo co?“ ohradila se. „Ne. Můžeš počkat tady, ale se mnou nejdeš!“

„Zkus mi v tom zabránit,“ usmál se a vyzývavě na ni pohlédl, aby ji vyprovokoval.

„Věř mi, Lukáši. Nechceš mě naštvat,“ odpověděla mu výhružně a protáhla se kolem něho. Rychle prošla chodbou a zastavila se až u dveří na druhé straně, kde na okamžik zaváhala. Pak si však za svou nerozhodnost v duchu vynadala a rozechvěle zaklepalá.

Dveře se prudce rozlétly. Lea měla rozčuchané vlasy a pod očima se jí rýsovaly temné kruhy, které vypovídaly o tom, že toho v noci moc nenaspala.

„Ehm... ahoj,“ pozdravila Sára váhavě.

„Ahoj,“ zabručela Lea a zkoumavě si ji přeměřila. „Kdes nechala hlídacího psa?“

Sára rychle střelila pohledem na druhou stranu chodby, kde postával Lukáš. „Musela bych mít kouzelný řetěz, abych ho udržela stranou,“ zamumlala s povzdechem. „Můžu dovnitř?“

„Jasně.“

Sára váhavě vešla a zavřela za sebou. „Víš, chtěla jsem si –“

„Nechci se o tom bavit,“ přerušila ji sestra.

„Leo, je to už týden. Chci vědět, co se vlastně stalo. Všechno dopadlo dobře, Démona stínů jsme porazily a vrátily se do našeho času. A pak...“

„A pak jsem ti řekla, že jsem démon.“

„Jo,“ hlesla Sára, schoulila se v křesle a přitáhla si kolena k bradě. „Jak dlouho jsi to věděla?“

Lea si odevzdaně povzdechla. „Nevěděla. Teda... nikdo mi to neřekl. Alespoň ne přímo.“

„Tak... jak?“

„Ani nevím,“ odpověděla, svezla se na postel a podrbala huňaté spící štěně. „Asi jsem to svým způsobem věděla vždycky, jenom jsem si to nechtěla přiznat. Nevraživost Pormoglice nebo Silkono-va slova. Všichni to celou tu dobu věděli a dávali mi to najevo. Na Salemonu jsem slyšela Démona stínů. Snažil se mě přesvědčit, že patřím na jeho stranu. A měl pravdu.“

„Ne!“ zavrtěla rozhodně hlavou Sára. „To, že ovládáš temnou magii, z tebe ještě nedělá démona! Znáš tě. Ty nejsi zlá. Nezáleží na tom, *co* jsi, ale *kdo* jsi. A já vím, že ať se chováš jakkoli, nikdy bys nikomu neudělala nic zlého.“

Lea na ni ani nepohlédla. „Nevíš, o čem mluvíš. Neviděla jsi, co jsem udělala, když jsme s Anirem odjeli. Zabila jsem člověka. A v bitvě desítky dalších!“

„Neměla jsi na výběr. Bránila jsi svůj život a své přátele. Každý by udělal to samé,“ namítla Sára.

„Ty to nechápeš,“ zašeptala Lea chvějícím se hlasem. „Tam uvnitř mě... je temnota. Vnímám ji, stejně jako můžu cítit vzduch na kůži. A může se kdykoli rozpoutat v bouři. Bojím se, že se ze mě stane monstrum. Že mě to ovládne.“

Sára vstala, postavila se před svou sestru a vzala ji za ruce. „To se nestane!“ řekla pevně. „Dokážeš tomu vzdorovat. Přísahám, že pro tebe najdeme cestu, jak z toho ven.“

Lea k ní zvedla prázdné oči. „A co když ne? Co když neexistuje žádné řešení? Co když se přidám k démonům?“

„To nepřipustím, rozumíš?“

Lea na ni okamžik hleděla. Pak však uhnula pohledem a vyprostila svoje dlaně z jejích.

Sára si povzdechla a ustoupila. „Nevzdávej to. Začneme pátrat v máminých knihách. Určitě tam musí být něco, co nám pomůže.“

„Dobře,“ odpověděla Lea a zamířila k oknu. Venku se proháněl studený podzimní vítr a přinášel sebou těžké mraky plné vody. Na polovinu října byla celkem zima.

Sára na ni naposledy starostlivě pohlédla a zamířila ke dveřím. Potichu vyšla ven a zavřela za sebou.

Lea slyšela cvaknutí kliky, ale neotočila se. Očima sledovala honící se mračna a přemýšlela. Po chvíli sklonila hlavu, povytáhla si rukáv a pohlédla na své pravé zápěstí, na jehož spodní straně malé černé znamení ostře kontrastovalo s bledou kůží.

Dva srpky měsíce. Stejný znak, jaký nosí její sestra. Stejný znak, který je i na Knize stínů. Stejný, a přesto pro ni měl naprosto jiný význam. Pro Sáru to byl důkaz, že je čarodějka. Pro ni... že je démon.

S nevrlym zavrčením si stáhla rukáv zpátky. Ani si nebyla jistá, proč Sáře o znaku neřekla. Věděla jen to, že se musel objevit, když se proměnila ve vlka. Po jejím prvním opravdovém kouzle, které teď proklínala. Přála si, aby se všechno mohlo vrátit zpátky. Zpátky do starých kolejí, kdy jim magie nestála v cestě.

Starší žena s černými vlasy pevně stočenými v malém drdolu, z něhož jí vypadávalo několik pramenů, se sesunula na židli za mohutným stolem a povzdechla si. V tichu svých pokojů uprostřed Pevnosti si sundala hranaté brýle a unaveně zavřela oči.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Narovnal se a pozvala příchozího dál.

„Alice,“ pozdravil ji pokývnutím menší tvor. Jeho tvář vypadala jako lidská, avšak těsně nad očima mu začínaly vyrůstat delší běžové chlupy, které mnohem více připomínaly srst nežli vlasy. Stříbrný háv Moudrého, z něhož mu vykukovaly pouze ruce se silnými zahnutými drápy, mu dodával auru síly.

„Albrone!“ zaradovala se Alice, když spatřila starého přítele. „Dlouho jsem tě neviděla. Jak se ti daří?“

„Mám trochu víc práce než obvykle,“ pousmál se a posadil se na židli naproti ní. „Od té doby, co Sára Tirenová pomohla osvobodit Salemon, je celý svět vzhůru nohama. Opravdu jste šokovala celou Radu, když jste s tou informací přišla. Kdo by čekal, že ta planeta nikdy nezmizela? Že byla jen uzavřená v časové pasti?“

„Mluvíš, jako by cestu skrz čas podnikla jenom Sára,“ poznamenala s povytaženým obočím Alice.

„Ach, jistě,“ přiznal Albron bez jakéhokoli výrazu. „I její sestře musíme připsat nějaké zásluhy. Přesto mě udivuje, že to Lea udělala. Málokterý démon se postaví proti vlastním lidem. Občas se vzájemně pobíjí o moc, ale tohle?“

„Nezapomeň, že jí nikdo neřekl, kým doopravdy je.“

„Ano, ale i démon, který se narodí mezi lidmi a o magii pranic netuší, si najde cestu k temnu. Je to jejich přirozenost. Instinkt.“

„Ty tomu říkáš instinkt?“ podivila se upřímně žena a překvapeně zamrkala. „Albrone! Ani ten nejlepší člověk nemá na vybranou! Buď ovládne své síly a bude je využívat ke zlu, nebo –“

„Já vím,“ přerušil ji mírně Moudrý. „Chtěl jsem tím jen říct, že se k Temným dřív nebo později přidá, i přes vaši snahu tomu zabránit. Předpokládám, že jste provedla opatření, aby nikdy své schopnosti neobjevila?“

„Samozřejmě. Ještě když byla dvojčata malá, podnikla jsem vše potřebné, abych Sáru ochránila. Nebýt té cesty časem, nikdy by se Lea o svých schopnostech nedozvěděla.“

„Chápu,“ odpověděl Albron a v očích se mu přitom zvláštěně zablýsklo. Moudrá si toho však nevšimla. Zvedl se a zamířil ke dveřím.

„Rád jsem vás opět viděl, Alice.“

„I já tebe,“ pousmála se a vyprovodila ho pohledem. Sotva za ním zaklaply dveře, opřela se unaveně do židle a zaklonila hlavu. Byla tak vyčerpaná.

Lukáš se mračil a naštvane přecházel po pokoji, zatímco Sára seděla na zemi a listovala Knihou stínů, kterou jim odkázala jejich matka.

„Nevím, čeho tím chceš dosáhnout!“ zasyčel podrážděně, když se otočil, aby zamířil zpět k oknu. „Nemůžeš změnit to, kým tvá sestra je. Už to konečně pochop!“

„Nemůžu to změnit, když se o to alespoň nepokusím,“ odpověděla mu klidně a přelétla pohledem další stránku.

Nevěřičně obrátil oči v sloup a zafuněl: „Nevíš toho o magii ještě dost, abys to mohla plně pochopit.“

„Tak mi to zkus vysvětlit.“

Lukáš se zastavil a povzdechl si. „Dobře. Už víš, jak funguje magie.“

„Jasně. Můžu ovládat magickou energii tím, že ji nashromáždím ve svém těle a pak ji přetvořím díky své síle v kouzlo.“

„Přesně. Magie jako taková je neutrální. Na černou nebo bílou se mění až podle toho, kdo a jak ji využije. Říká se jí také měsíční magie. Čistá síla proudící z vesmíru. Ti, kteří se narodí se schopností magii ovládat, mohou využívat právě tuhle energii.“

Sára se zamračila. „Jak potom tedy můžete prohlašovat, že je Lea démon? To bych jím mohla být i já!“

„Ono je to trošku složitější,“ povzdechl si Lukáš. „Jak už jsem řekl, každý se narodí svým způsobem neutrální. Proto existuje Jmenování. Je to obřad, při němž je magie dítěte připoutána k jedné straně.“

„To mi připadá dost nefér. Neměl by si každý sám vybrat, na čí straně chce bojovat?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Lukáš a posadil se do křesla. „Kdybychom někoho přinutili přijmout naši stranu, postavili bychom se proti vlastním zákonům. Každý, i ty, kdybys chtěla, se může přidat k Temným. Takže i když jsi podstoupila Jmenování, můžeš si svou stranu zvolit.“

„Tak v čem je problém?“

Lukáš zavrtěl hlavou a promnul si spánky. „Démoni na výběr nemají. Jakmile jsou jednou připoutáni k temnu, už to nezmění.“

Sára se na něho chvíli dívala a uvažovala nad tím, co řekl. Pak ji však něco napadlo. „Jestliže je Lea démon a já čarodějka, potom jsme obě musely být jmenované. Kdo by byl natolik šílený, aby nám tohle udělal?“

Při její otázce sebou Lukáš téměř neznatelně trhl. Rychle se však ovládl. „Už jsem ti řekl, že tvou matku zabili démoni. Stalo se to pár hodin po vašem narození. Po porodu byla příliš oslabená. Začala připravovat obřad, ale stihla jmenovat pouze tebe, než tam vtrhli Temní. Neměla žádnou šanci. Obětovala se, aby vás ochránila, ale nemohla zabránit tomu, aby Leu jmenovali temnotou.“

Sára sklopila hlavu, aby skryla bolest, která se jí zračila ve tváři. Musela zatnout ruce, aby se jí přestaly třást.

Lukáš si klekl vedle ní. „Mrzí mě to,“ zašeptal a objal ji. Schoukla se mu v náručí a zavřela oči. Přišlo jí, že v jeho blízkosti je její bolest vždycky o něco menší.

Náhle někdo zaklepal a vzal za kliku. Sára musela přidržet Lukáše za rameno, když se ve dveřích objevila Lea.

„Neruším náhodou?“

„Ne,“ odpověděla Sára ve chvíli, kdy Lukáš řekl ano. Střelila po něm varovným pohledem a lehce ho od sebe odstrčila. Neochotně vstal a vrátil se zpátky do křesla.

Lea prošla kolem něho, jako by byl vzduch, a posadila se naproti sestře. „Tak? Našla jsi už něco?“

„Zatím ne,“ odpověděla po pravdě Sára a otočila na další list v knize. „Ale něco tu určitě bude.“

Lukáš si odfrknul a obrátil oči v sloup. „Copak jsi mě teď neposlouchala?“ zeptal se ostřeji, než měl v úmyslu. „Nejde to změnit! Jednou je démon a navždy jím bude. Není žádná jiná možnost.“

„Možná proto, že ji zatím nikdo nezkusil najít,“ odsekla čarodějka.

„O co jde?“ vyzvídala Lea a pohledem střelila po mladém strážci.

„O nic, co by pro nás mělo nějaký velký význam,“ odpověděla vyhybavě Sára a podala jí menší knihu z hromádky vedle sebe. „Začneme hledat. Čím dřív se tohle vyřeší, tím líp.“

Lea chvíli vypadala, jako by se s ní chtěla dohadovat, ale nakonec otevřela starou knihu a začala v ní listovat.

Sára sklopila pohled ke Knize stínů a s povzdechem pokračovala v pátrání. V duchu se však ptala sama sebe, jak má najít něco užitečného, když ani neví, co hledá. Co když opravdu žádná jiná cesta neexistuje? Koutkem oka pohlédla na Leu, která soustředěně otáčela stránkami, a potrásla hlavou. Ne! Něco určitě najdou. Musí něco najít. Prostě musí.

Nad rozlehlým údolím vycházelo slunce. Žena s dlouhými hnědými vlasy stála na hradbách a sledovala stoupající ohnivý kotouč.

Po jejím boku se objevil muž v lesklé zbroji a podal jí malý svitek ovázaný fialovomodrou stuhou s pečeti lilivujských jednotek.

Žena se k němu otočila, až se jí temně zelené šaty zavlily kolem útlých boků, rozlomila pečeť a očima přelétla text. S každým řádkem se na její tváři objevovala další a další hluboká rýha.

„Špatné zprávy, má paní?“ zeptal se voják, když dočetla a znovu psaní srolovala.

„Vůbec ne,“ odpověděla a k jeho překvapení se usmála. „Přiveď mi čaroděje, který bude schopen poslat zprávu na Adiš Shokat. Rada se již rozhodla.“

„Paní? Jste si jistá? S okolními světy máme spojení velice krátce. Nevíme, jaká je situace tam venku. Přes třicet let jsme byli odříznutí. Neměli bychom raději počkat, než Pevnost naváže kontakt s námi?“

„To si nemyslím. Budou vyčkávat, dokud jim sami nedáme vědět. Za těch několik desítek let se nejspíš zas tolik nezměnili.“

„Jak si přejete, má paní,“ uklonil se pokorně voják a otočil se

k odchodu. Sledovala ho, dokud nezmizel uvnitř hradu, a pak se znovu obrátila k východu.

Na myslí jí vytanuly staré, dlouho ukryté vzpomínky. Připadalo jí to jako včera. Ve skutečnosti to však bylo už několik desítek let.

Lea si pomalu natáhla černou mikinu a vzala si od stolu batoh s učebnicemi. Ve dveřích na ni čekala Sára a pozorovala ji.

„Tak mě napadlo, jestli démoni vůbec chodí do školy,“ prohodila Lea, když prošla kolem ní na chodbu.

„Na to ani nemysli,“ varovala ji a významně na ni pohlédla. „Nezapomeň, že ty *nechceš* být démon.“

Lea chvíli mlčela. „Jasně. Nechci,“ odpověděla nakonec.

„O co jde?“ zamračila se podezřívavě Sára, zatímco společně scházely do přízemí.

„Jen mě napadlo, jestli možná nepátráme po něčem, co ani nebudeme chtít použít. Co kdybych se naučila používat svou moc ve prospěch Dobra? Vždyť to, co jsem, vůbec nic neznamená. Svou schopnost můžu využít, k čemu budu chtít. Proč si hned každý myslí, že budu temná zlá mrcha?“

„Protože taková budeš,“ ozval se hlas kousek od nich.

„No paráda. Celý den teď budu mít zkažený,“ zamumlala otráveně Lea, když uviděla Lukáše, který jim šel naproti.

„Nechte toho. Oba dva!“ napomenula je Sára a pro jistotu se postavila mezi ně.

„Říkám jen to, co je pravda,“ prohlásil strážce a střílel pohledem po Lee. „Ať teď říká cokoli, dřív nebo později začne být jako všichni ostatní démoni.“

„V tvém vlastním zájmu doufám, že to bude později,“ zavrčela a šlehla po něm pohledem. Sára ji nataženou rukou zarazila.

„Dost! Přestaňte na sebe štěkat!“

„On si začal,“ utrousila Lea, protáhla se kolem nich a zamířila ke dveřím.

Sára protočila oči a pospíšila si za ní. Lukáš ji však chytil za paži. „Počkej! Nevíš ještě všechno!“

„Co nevím?“ obořila se na něho a vyškubla se mu. „Já ti nerozumím, Lukáši! Neměl bys nám spíš pomáhat, když vidíš, na čí stranu se Lea chce přidat? Mám pocit, že mi neříkáš celou pravdu.“

Povzdechl si a zavrtěl hlavou. „Promiň. Prostě... prostě buď na pozoru a sleduj změny v jejím chování.“

„Proč?“

„Protože jenom tak poznáš pravdu,“ zamumlal, otočil se na patě a zamířil pryč. Sára si povzdechla a raději rychle vyrazila k autu čekajícímu před domem.

„Můžeme?“ zeptala se Anna Dosenová, jako obvykle v elegantních šatech, které celkem lichotily její oplácenější postavě.

„Jo,“ přikývla Sára a usadila se na zadní sedadlo vedle Ley. Anna si shrnula na stranu uvolněný pramen krátkých blondátých vlasů a nastartovala. Během pár minut dorazily do centra a Lea si vystoupila před svou školou.

„Mějte se,“ rozloučila se přes rameno a zmizela uvnitř velké budovy, kde panoval čirý ruch. V šatně otevřela svou skříňku a uložila do ní bundu. Potom ji rázně zabouchla a zacvakla zámek.

Když se sklonila pro tašku, vypadl jí z otevřené kapsy penál. Rychle se pro něj sehnula, ale někdo byl rychlejší. Překvapeně se narovнала a pohlédla na mladíka před sebou. Byl vysoký a měl světlé krátké vlasy. „Tohle je asi tvoje,“ poznamenal s úsměvem a podával jí penál.

„Díky,“ řekla a uklidila si ho zpátky do tašky.

„Ty jsi Lea, že jo? Chodíme společně na laboroky.“

„Jo, jsem,“ přikývla a pokusila se z paměti vydolovat i jeho jméno.

„Jsem Tomáš,“ napověděl jí, když viděl její váhání.

„Jasně. Promiň. Od konce prázdnin jsem toho měla nějak dost. Jsem trochu mimo.“

„Taky si ještě nepamatuju většinu naší třídy.“

„Ale mě sis zapamatoval. A to spolu máme jen pár předmětů.“

Zakřenil se a pokrčil rameny. „Jo, už to tak vypadá.“

Nad hlavami se jim rozdrnčel školní zvonek.

„Tak ahoj,“ rozloučila se Lea, přehodila si tašku přes rameno a rychle zamířila do třídy.

2

Až na dno

Sára hledila kotě, které jí spokojeně předlo na klíně, a přemýšlela nad kouzlem, jež zkusila vymyslet. Napsané zaklínadlo měla položené vedle sebe, ale nejraději by ho zmačkala a zahodila. Někde uvnitř cítila, že není dostatečně silné na to, aby fungovalo. Nebo aby vůbec něco udělalo.

S povzdechem položila šedomodrou kočku na pohovku vedle sebe a protáhla se. Tjen Vej se zvědavě podívala na papír a začala si s ním hrát.

„Alespoň pro někoho je to zaklínadlo dobré,“ povzdechla si Sára hořce.

Náhle se za dveřmi ozval štěkot a někdo zaškrábal na dveře. Zamračila se a šla otevřít. Sotva však vzala za kliku, proklouzlo vzniklou mezerou huňaté štěně a s kňučením zalezlo pod postel.

„Princi Nikolaji!“ vykřikla překvapeně. „Ven! Ven, ty chlupatá koule! Sem nesmíš!“

Štěně si však jejích příkazů nevšímalo a vtisklo se ještě víc do stínu.

Klekla si vedle postele a sklonila se, aby na něho viděla. „Co se děje? Doufám, že jsi opravdu Nikolaj, a ne moje sestra.“

Za dívkou se ozvaly téměř neslyšné kroky měkkých tlapek a hluboké zavrčení.

Sára se zamračila a narovnala se. „Ne. Moje sestra stojí zřejmě za mnou,“ prohodila sarkasticky a otočila se. Pohlédla přímo do

očí černé vlčici. „Tvůj pes se tě bojí,“ upozornila zvíře. Vlčice si ji prohlédla jasnými očima a znovu zavrčela.

„Hele, na koho tady vrčíš?“ obořila se na ni a vstala.

Vlčice se přikrčila a pak se převalila na záda s tlapami zvednutými do vzduchu. Nikolaj váhavě vylezl zpod postele a štouchl ji čumákem do boku. Když se ujistil, že na něho nechce zaútočit, začal hravě pobíhat po pokoji a ňafat.

Tjen Vej ho sledovala povýšeným pohledem z pohovky, a když se k ní přiblížil se záměrem hrát si, sekla ho lehce tlapkou s napůl povytaženými drápkami. Nikolaj ji raději nechal na pokoji a vyběhl otevřenými dveřmi na chodbu.

Sára za ním s povzdechem zavřela a otočila se zpátky k vlčici, která se už rozvalila na její posteli.

„Slez dolů. Budu mít peřinu plnou chlupů,“ napomenula ji. Vlčice poslušně seskočila a usadila se na koberci.

„Zbláznila ses nebo co? Chceš, aby tě tady někdo viděl pobíhat po čtyřech? Jak bys to asi vysvětlila?“ Zvíře zavrčelo a v tom zvuku bylo cosi popuzeného a dotčeného zároveň.

„Nech si toho. Radši se proměň zpátky, než tě takhle někdo uvidí,“ vyzvala ji nekompromisně Sára. Než však Lea stihla její rozkaz vyplnit, objevila se vedle ní zlatavá záře, jako by na to místo pronikl paprsek světla, třebaže venku už byla tma. Jen o vteřinu později se do pokoje přenesl Lukáš.

„Už jsem ti řekla, že tohle nesnáším?“ zeptala se s přimhouřenými očima Sára.

„Vlastně už několikrát,“ usmál se a nevinně pokrčil rameny.

„Hlavně že to víš,“ poznamenala kysele.

Lukáš se chystal říct nějaký vtip, ale zarazil se uprostřed slova. Překvapeně zůstal zírat na černého vlka vedle postele. „Co tu dělá to vychrtlé zvíře? Nemohla sis pořídit nějakého *normálního* domácího mazlíčka? Třeba něco, co by nesežralo Tjen Vej?“

Vlčice se naježila a z hrdla jí uniklo další temné zavrčení.

Sára zavrtěla hlavou a poznamenala: „Lukáši, seznam se. Lea Tirenová. Možná si ji pamatuješ líp, když vypadala jako člověk.“

Strážce sebou trhl a výrazně zbledl. Popadl Sáru za paži a přes její protesty ji vytáhl na chodbu, kde za nimi rázně zabouchl dveře.

„Copak ses dočista pomátla?!“ zasyčel tlumeně, aby je nikdo nemohl slyšet. „Poslouchala jsi vůbec, co jsem říkal?! Tvoje sestra je jmenovaná temnotou! Je démon a nemůže to změnit ani s těmi nejlepšími úmysly! Čím dřív jí to řekneš, tím lepší to bude pro vás obě. Musíš to udělat rychle. Stejně jako strhnout náplast.“

„Jenže já jí to nechci říkat, dokud je možnost, že najdeme řešení,“ odsekla nabroušeně Sára.

„I kdyby nějaké bylo, nenajdete ho včas! Čím víc bude používat svou moc, tím dřív vám to dojde!“

Čarodějka se zarazila a zmateně na něho pohlédla. „Jak to myslíš? Co s tím má její schopnost společného?“

Strážce si povzdechl. „Přemýšlej trochu! Její měsíční magie byla změněna v temnou magii. A čím víc ji bude využívat, tím víc se bude přibližovat k Temným. Proto démoni nemohou odmítnout to, kým jsou. Buď ovládnou svou sílu a budou se chovat v souladu s ní, nebo proti ní budou bojovat a jejich vlastní síla je ovládne a stanou se pouhými loutkami. Bez citů, bez možnosti vlastního myšlení. Budou dělat přesně to, co se temnotě uvnitř nich bude nejvíc líbit, a nakonec je to samotné zahubí!“

„Ale... to přece nejde!“ zaprotestovala Sára.

„Magie není jenom síla, kterou můžeš využívat. Dalo by se říct, že je svým způsobem živá. A spoutaná Jmenováním...“

Domyslela si, co chtěl říct. „Takže... buď Lea bude páchat zlo a víceméně si uchová svobodnou vůli, nebo se tomu nepodřídí a stane se z ní... něco jako stínový otrok? To mi chceš říct?“

„Tak jako tak to osobu, kterou znáš jako svoji sestru, zničí. Změní ji to, ať to dopadne jakkoli,“ posteskl si Lukáš a k Sárinu překvapení to znělo upřímně. „Věř mi, že tohle jsem nikdy nechťel, ale nemohu

s tím nic udělat. Bylo by lepší, kdybys se mnou odešla na Adiš Shokat. Nebo kamkoli jinam. Nechci jednou udělat to, co musím.“

„Udělat co?“ zeptala se Sára. Měla pocit, že odpověď už předem zná.

Strážce jí krátce pohlédl do očí, než je sklopil k zemi a odpověděl: „Jakmile uvidím, že už to nezvládá, musím ji zabít.“

Sára chtěla začít protestovat. Chtěla mu vykřičet do obličeje, že to nikdy nesmí udělat. Chtěla předstoupit před Radu moudrých a promluvit si s nimi, ale tušila, že je to zbytečné. Nikdy by na její prosby nepřistoupili.

„Tak já s ní promluvím,“ povzdechla si a sáhla po klice. Dveře se však otevřely dřív, než se jich dotkla.

„Není třeba,“ poznamenala Lea s pohledem zabodnutým do země a rukama vraženými v kapsách. „Slyšela jsem všechno. Strhnout jako náplast? Lukáši, ty holkám moc nerozumíš, vid’?“

„Tys nás poslouchala?“

„Ne. Ale musel bys být dál, aby moje vlčí uši neslyšely každé slovo vaší debaty.“

Sára k sestře natáhla ruku a stiskla jí paži. „Leo, já...“

Ona se jí však vytrhla, jako by ji její dotek spálil, proklouzla kolem ní na chodbu a zamířila ke svému pokoji.

„Leo, počkej! Nemůžeš přece teď jen tak odejít!“

Lea se však ani neohlédla. Beze slova vklouzla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Sára se podívala na Lukáše a zamračila se. „Strhnout jako náplast. Fakt geniální. Myslím, že rychleji už to nešlo.“

Noční vzduch pronikal otevřeným oknem a rozechvíval dlouhé záclony. Lea se převracela v posteli a sténala. Náhle se s trhnutím probudila a zašmátrala pod polštářem po dýce. Zbraň tam však nebyla.

Vyděšeně se posadila a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Její jasné světlo ozářilo pokoj, ale kouty místnosti zůstaly ve tmě.

Dívka pomalu spustila nohy z postele a ucítila, jak má napnuté svaly. Její citlivé uši zachytily jakýsi zvuk.

„Nikolaji?“ zašeptala tlumeně. „Kde jsi, chlupáči?“

Něco hebkého se jí otřelo o nohu, až sebou překvapeně trhla. Štěně vystrčilo hlavu zpod postele a žalostně zakňučelo. Potom se podívalo do stínu v rohu poblíž postele a znovu zakňouralo.

Lea se natáhla po lampičce a prudce obrátila její světlo do tmy. Paprsek dopadl na malou skříňku, ale nic zvláštního tam neviděla. Přesto měla pocit, že něco není v pořádku.

„Tak dost!“ zavrčela. Odhodila peřinu a rukou zapátrala po své dýce. Prsty nahmatala její chladný kov v záhybech měkké látky a pevně ho sevřela.

„Pojď nahoru, Nikolaji,“ vyzvala štěně a poklepala na deku. Nikolaj vylezl ze svého úkrytu a vyskočil na postel, kde se spokojeně uvelebil v rohu a složil hlavu na packy.

Lea se na něho usmála, vytáhla ze šuplíku nočního stolku knihu, kterou jí dala Sára, otevřela ji na založené stránce a začala pátrat v textu. Do snídaně zbývaly ještě dvě hodiny. Měla trochu času, než bude muset jít do školy. Času, kterého jí už moc nezbývalo.

Lea se posadila k volnému stolu ve školní jídelně a pustila se do jídla. Myšlenkami však byla doma nad kupou magických knih. Od rána se přesvědčovala, že je nějaká šance, jak všechno změnit. A ona se rozhodla ji najít. Všechny pochybnosti zasunula hluboko do pozadí své mysli a uzamkla je tam jako všechno ostatní, co jí nedopřávalo spánku.

„Je tu volno?“ vytrhl ji čísi hlas ze zamyšlení.

Překvapeně vzhledla a usmála se. „Jasně.“

Tomáš položil táč s jídlem a usadil se naproti ní. „Ty jsi zapomněla, co dneska budeme dělat při laborkách?“ zeptal se, když viděl, jak do sebe hází oběd.

Lea se zarazila a pohlédla na plnou lžici ve svých rukou. „Budeme pitvat, ne?“

„No právě. Proto taky většina lidí radši oběd vynechala.“

„Většina možná. Já kvůli troše krve nebudu o hladu.“

Tomáš se rozesmál. „Že mě to nepřekvapuje. Když už o tom mluvíme...“

„Chceš se zeptat, jestli s tebou budu ve dvojici?“ předběhla ho Lea, když na okamžik zaváhal.

„Jo, tak nějak,“ přiznal se.

„Dobře,“ souhlasila bez většího rozmyšlení.

„Díky,“ usmál se Tomáš a pustil se do jídla. „Budu dobrý kolega, věř mi.“

Lea neodpověděla a nabrala si další sousto. O pár minut později spolu vešli do učebny a posadili se na vysoké židle k laboratornímu stolu. Dívka si ohrnula rukávy bílého pláště a vytáhla si sešit.

„Už jsi někdy pitvala?“ zeptal se Tomáš.

„Jestli se ptáš na to, zda se ti tu složím k nohám, můžu tě ujistit, že se to nestane,“ odtušila mnohem chladněji, než měla v úmyslu. V hlavě se jí vybavila bitva, které se účastnila, a zamrazilo jí.

Do třídy vešel starší učitel s prošedivělými vlasy a knírkem a položil na stůl velkou přepravku zakrytou látkou.

„Doufám, že jste všichni vybavení,“ poznamenal a pozorně si každého prohlédl. „Musím vás upozornit, že pokud mi tady chcete omdlévat, vybrali jste si špatný obor. Veterinář stejně jako ošetřovatel se téhle práci nakonec nevyhne. A jelikož se většina z vás chystá na vysokou, musíte to zvládnout.“

Rozdal každé dvojici po jedné mrtvé kryse a sadě nástrojů. Když se Lea dotkla malého tělíčka, bylo ještě teplé.

„Chceš se chopit té cti?“ zeptal se Tomáš galantně a podal jí skalpel. Ušklíbla se a dala se do práce.

O dvě hodiny později vyšli z učebny a zamířili ke skříňkám.

„Musím uznat, že sis vedla skvěle,“ pochválil ji mladík a uložil si zašpiněný plášť do igelitové tašky. „Čekal jsem, že třeba alespoň trošku zbledneš nebo odmítneš rozpitvávat jednotlivé orgány.“

Lea se pousmála a sehnula se pro boty. Potom na sebe hodila bundu a zavřela skříňku.

„Ty toho asi moc nenamluvíš, co?“ zeptal se Tomáš a zkoumavě na ni pohlédl.

„Proč si to myslíš?“

„Já nevím,“ pokrčil rameny a shrnul si z čela pramen světlých vlasů. „Kolikrát mi připadá, že ani nemyslíš na to, co zrovna děláš.“

„Já jsem hovorná víc než dost.“

„Zkus mi to dokázat,“ vyzval ji s úsměvem. „Pojďme na pizzu. Když mě přesvědčíš, že nejsi tichá myška, platím já, když ne, tak ty.“

„Tos uhodl,“ rozesmála se Lea a šťouchla ho do ramene. „A za pár minut se budeme dohadovat, kdo z nás dvou je zábavnější.“

„Nebudeme. Už teď je jasné, že jsem to já!“

Dívka pobaveně zavrtěla hlavou a hodila si na záda batoh. „Jednou ti ukážu, že se šeredně pleteš.“

„A proč ne teď?“

„Protože teď musím domů,“ odpověděla a zamířila k východu. „Uvidíme se zítra!“

Sára se zhluboka nadechla a bez klepání vzala za kliku. Lea k ní zvedla nic neříkající pohled a jenom si přitáhla deku, do které byla zabalená.

„Schválně jsi ráno jela autobusem, aby ses mi vyhnula?“ zeptala se Sára.

„Jo,“ odpověděla Lea a vrátila se pohledem zpátky k objemné knize zaříkadel.

„Ale nevzdala jsi to,“ podotkla Sára, když svazek poznala, a posadila se naproti ní na zem.

„Ještě ne. Dokud se ovládám, mám pořád čas.“

„Chceš si promluvit o tom, co včera říkal Lukáš?“

„O Jmenování a nevyhnutelnosti mého osudu?“ ušklíbala se Lea.
„Ne, díky.“

Sára si povzdechla. „Leo, měla bys –“

Vtom její sestra nečekaně prudce vyskočila na nohy a rozhlédla se. Nikolaj, který se až doteď válel na gauči, zakňučel, seskočil na zem a schoval se pod malý stůl.

„Co se děje?“ zeptala se obezřetně Sára a postavila se. Instinktivně v sobě začala hromadit magickou energii z okolí a soustředit se.

„Zase ten divný pocit,“ zamumlala Lea.

„Čekal jsem, že mě dřív nebo později odhalíš,“ ozval se povědomý mužský hlas z rohu místnosti. Pomalu se z temného stínu začala nořit postava.

„Silkone,“ zavrčela Lea a nahrabila se, když ho poznala. Jeho popálená tvář se zkřivila v ironickém úsměvu. Cítila, jak se v ní probouzí vztek a dere se na povrch. Zhluboka se nadechla a potlačila ho. „To tys tu v noci byl!“

„Jen jsem kontroloval, co mi patří.“

Sára si všimla, jak Lea zařala chvějící se ruce v pěst a celá se napjala. Pohroužila se do sebe a připravila se. Cítila, jak jí magie žhne na konečcích prstů.

„Leu nikdy nedostaneš!“ vyštěkla na démona, švihla rukama a rozevřela dlaně. Skoro mohla vidět, jak jí z rukou vylétlo kouzlo spolu s její vlastní energií.

Silkon jen lenivě uhnul, když se kousek zdi vedle jeho hlavy rozletěl a jeho zasypaly drobné úlomky omítky a cihel. „Dobrý pokus.“

V jeho dlani se objevila koule plná křížujících se drobných blesků. V tu chvíli se Lea postavila mezi něj a Sáru a roztáhla ruce. Silkon se zarazil uprostřed pohybu.

„Zbláznila ses?!“ vykřikla nevěřičně Sára.

„Vím, co dělám! Zavolej Lukáše!“

Sára si v duchu vybavila Lukášovu tvář a nahlas vyslovila jeho jméno.

„Tohle není zrovna dobrý nápad,“ ušklíbl se nad Leiným chováním Silkon.

„Ty mě nezabiješ. Kdybys to chtěl udělat, už bych tu nebyla,“ poznamenala sebejistě.

„Ne, nechci tě zabít,“ přiznal démon. Pak se však nečekaně prudce pohnul a mrštil svým kouzlem.

Lea bleskově strhla Sáru na stranu, vytáhla z pouzdra za pasem dýku a vrhla se proti němu.

Silkon v poslední chvíli ukročil stranou a ostrému hrotu zbraně se vyhnul. Jediným pohybem chytil dívku za zápěstí a zkroutil jí ho, až dýku s výkřikem upustila.

„Pust' ji!“

Lea překvapeně otočila hlavu a pohlédla na Lukáše, který stál vedle Sáry a chladnými očima je pozoroval.

Silkon od sebe Leu odstrčil, jako by o ni přestal mít zájem. „Vy strážci se mi pořád musíte plést do cesty,“ procedil skrz zatažené zuby.

„To je naše práce,“ zavrčel Lukáš a se sevřenými pěstmi se na démona vrhl.

Silkon se rozesmál a mrštil po něm další elektrickou koulí. Strážce před ní uskočil a ona roztržila květináč s malou palmou.

Lea podrážděně zavrčela. Silkon se prudce otočil a dvěma rychlými kroky byl u ní. Jako blesk ji chytil pod krkem a strčil ji před sebe jako živý štít. Zasupěla a pokusila se mu vytrhnout, ale jeho stisk byl tak silný, že se sotva dotýkala nohama země. Sára vyděšeně vykřikla a Lukáš ztuhl uprostřed pohybu.

„Výborně,“ ušklíbl se spokojeně Silkon. „Váš strach o milovanou osobu je dojemný. A teď vám řeknu, co se stane. Vyměním s vámi její nicotný život za Knihu stínů Lindy Tirenové!“

„Proč?“ zeptal se chladně Lukáš. „K čemu ji potřebuješ?“

„To tě nemusí zajímat,“ odbyl ho Silkon a obrátil se k Sáře. „Co ty na to, čarodějko? Nějaká kniha, nebo život tvé sestry?“

Sára neodpověděla hned. Démon úmyslně zesílil svůj stisk, až Lea přidušeně zaúpěla a bezmocně sebou zasmítala.

„Tak dobře!“ vykřikla Sára a natáhla ruce, aby ho zastavila. „Donesu ti ji!“

„Věděl jsem, že se rozhodneš správně,“ poznamenal spokojeně Silkon a dovolil Lee trochu se nadechnout. Čarodějka na ni zoufale pohlédla a zděšeně sebou trhla. Sestriny oči byly naprosto prázdné a místo modré duhovky měla jenom sytou čern.

„Trhni si, Silkone,“ zasyčela Lea přiškrkně a zaryla mu překvapivě dlouhé a silné nehty hluboko do paže, až vykřikl bolestí a odmrštil ji od sebe jako nebezpečné zvíře.

Lea přistála na všech čtyřech a vztekle vycenila zuby. Pak ji na okamžik obklopilo světlo, a když pohaslo, stála na jejím místě velká černá vlčice. Srst na hřbetě měla naježenou a z hrdla se jí ozývalo temné vrčení.

„Leo, ne!“ vykřikla varovně Sára ve chvíli, kdy se zvíře odrazilo. Silkon se rozpráhl a udeřil vlčici do boku takovou silou, až odletěla stranou, jako by to byla jen plyšová hračka.

Lukáš využil zmatku a přivolal si svůj meč, který se mu s nablátlou září objevil v ruce. Silkon si ho však všiml a začal po něm házet svými koulemi, jež se mu jedna za druhou utvářely v dlani.

Sára se rychle rozhlédla kolem sebe a hledala něco, co by mohla použít. Bez přemýšlení popadla Lein kartáč na vlasy a s divokým výkřikem ho mrštila proti démonovi, aby ho rozptýlila. K jejímu překvapení ho Silkon chytil a jízlivě se zachechtal: „Malý suvenýr?“

Než se kdokoli vzpamatoval, byl pryč. Zbyl po něm jen zápach kouře z ohnivé stěny, pomocí níž se přemístil do bezpečí.

Sára jeho náhlý odchod nechápala, ale v tuhle chvíli ji to nezajímalo. Rozběhla se k Lee, Lukáš byl však rychlejší a chytil ji za paži.

„Pust' mě!“ vykřikla rozhořčeně a pokusila se mu vytrhnout. Pak její pozornost upoutalo tiché zavrčení. Zmateně pohlédla na černou vlčici a po zádech jí přeběhl mráz.

Zvíře stálo pouhých pár kroků od nich, pysky ohrnuté, až byly vidět ostré špičáky, a zlostně je pozorovalo.

„Nehýbej se,“ zašeptal Lukáš.

Sára ho však téměř nevnímala. Očima se vpíjela do těch zvířecích, ale nepoznávala v nich nic známého. Byly chladné, plné zlosti a nenávisti.

Najednou však vlčice sklonila hlavu a zakňučela. A pak se před jejich zraky Lea proměnila zpět v člověka. Strnule stála na místě se svěšenými rameny a křečovitě sevřenými víčky.

Sára pocítila, jak Lukášův stisk povolil. Lea se konečně pohnula, zvedla hlavu a otevřela oči, z nichž se vyhrnuly horké slzy, jako by čekaly dlouhé věky, než budou moct vystoupat na povrch.

Sára udělala několik rychlých kroků k ní, ale Lea ji zastavila nataženými pažemi, jako by se před ní bránila. „Ne,“ zašeptala a prudce zavrtěla hlavou. „Nech mě být.“

„Leo –“

„Ne,“ zopakovala a zabodla pohled do země. „Prosím. Odejďte,“ požádala je tichým hlasem.

Sára se otočila na Lukáše s němou prosbou v očích. Strážce však vypadal zmateně a nejistě stejně jako ona.

„Běžte pryč,“ zopakovala Lea, aniž by na ně pohlédla.

Sára se však nedokázala pohnout. Po chvíli ucítila na rameni Lukášovu teplou ruku, a když se na něho znovu podívala, kývl hlavou ke dveřím. Ještě okamžik zůstala stát, ale pak se mu podvolila a neochotně s ním zamířila pryč. Když se naposledy ohlédla, viděla, že Lea stále nehybně stojí na tom samém místě a pohled upírá do země.

Sotva se za nimi zavřely dveře, rozvzlykala se Lea naplno. Klesla na kolena a pažemi si ovinula hrudník. Ramena se jí třásla

potlačovaným pláčem. Slzy se jí řinuly po tvářích v nekonečném proudu, rozmazávaly jí pohled a kanuly na měkký koberec.

Vteřiny jí přišly jako nekonečné minuty a minuty jako hodiny. Neschopná čehokoli jiného seděla zhroucená na zemi a nepatrně se kolébala.

Potom jí však pohled sklouzl k lesklému předmětu na podlaze. Hřbetem ruky si otřela slzy a zamrkala, aby vyhnala mlhu ze své mysli. Náhle ji celou zaplnila jediná myšlenka.

Pomalou, s pohledem stále upřeným na předmět, se doplazila až k němu a natáhla po něm rozechvělé ruce. Její prsty sevřely chladný kov dýky a zvedly ji do vzduchu. Bylo to přece tak snadné. Stačil jediný pohyb. Jediný pohyb a už nikdy nikoho neohrozí. Nikdy se z ní nestane démon. Skončí to.

3

Nejistota

Sára se ve svém pokoji zhroučila na pohovku a skryla tvář v dlaních. Lukáš ji bezradně pozoroval a nebyl si jistý, co by měl udělat.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlala a zvedla k němu hlavu. „Celou dobu jsem věřila, že to nějak zvládneme, že najdeme cestu, ale teď...“

„Teď už tomu tolik nevěříš,“ dokončil a posadil se vedle ní.

„Takhle... takhle jsem ji ještě nikdy neviděla,“ posteskla si Sára. „Viděla jsem ji, když s tou věcí uvnitř sebe bojovala, ale nikdy ne takhle! Vždyť... vždyť nás málem napadla!“

„Říkal jsem ti, že ať je jakákoli, temnota ji nakonec změní. Byla to jen otázka času,“ povzdechl si mladík a objal svou svěřenkyňu kolem ramen. „Nic jsi s tím nemohla udělat.“

„Pořád si říkám, že jsme možná něco přehlédli. Kdybychom získali ještě nějaký čas...“

„Nemohla jsi jí nijak pomoci. Smiř se s tím!“

Sára pohlédla Lukášovi do očí a zavrtěla hlavou. „To nikdy,“ řekla a vstala. „Z mé sestry ještě *není* démon. A potřebuje mě. Jdu za ní!“

„To ne!“ zarazil ji Lukáš a vyskočil na nohy, aby jí v tom zabránil. „Počkej! Půjdu já. Promluví si s ní, dobře?“

„Cože? Opravdu?“

„Jo,“ přikývl neochotně.

„Vždyť...“

Lukáš její námitky zarazil mávnutím rukou. „Nech toho. Zkusím s ní promluvit, a kdyby se náhodou něco zvirtlo, dokážu se odtamtud dostat se zdravou kůží.“

Sára na něho chvíli hleděla a pokoušela se vyčíst něco z jeho očí. Ty jí však nic neprozradily. Nakonec rezignovaně přikývla.

Lukáš se otočil a vyklouzl ven dřív, než si to stačila rozmyslet. Pomalu se plížil chodbou a přemýšlel nad tím, co se vlastně rozhodl udělat.

Před dveřmi Leina pokoje zaváhal. S rukou napůl zvednutou k zaklepání se nemohl rozhodnout, zda má pokračovat. Nakonec spustil ruku dolů a vzal za kliku.

Silkon si pohrával s kartáčem na vlasy, zatímco přecházel po hlavní lodi starého kostela. Náhle za sebou vycítil čísi přítomnost a zastavil se.

„Opět jsi neuspěl, Silkone? Pomalu začínám pochybovat, zda jsi schopný ten úkol dotáhnout do konce.“

„Všechno jde podle plánu,“ zavrčel Silkon vztekle a otočil se k menší postavě, zahalené v černém hábitu s hlubokou kapucí, která jí skrývala tvář. „Nebude to dlouho trvat a Lea bude naše. Nemůže spát, je unavená. Dlouho už to nevydrží. Je snadné ji vyprovokovat.“

„To nestačí! Rada moudrých zvažuje, že by Sáru znovu přesunuli,“ odsekl malý démon. Oči mu ve tmě zazářily potlačovanou zlostí. „Musíš je obě získat dřív, než se to stane.“

„Žádný strach. Leu dodám během pár dní.“

„Dej si na ni pozor, Silkone,“ varoval ho druhý démon tiše. „Víš stejně dobře jako já, kým je. Jestli zdědila jenom část moci, může být velice nebezpečná nejen pro stranu Dobra, ale i pro nás.“

„Já vím. Jsem opatrný. Ta holka zatím vůbec nic netuší. A až se dozví pravdu, bude pro ni už pozdě,“ odpověděl Silkon a ve zdravém oku mu zasvítilo nedočkavostí. „Jen nechápu, proč chcete získat tu knihu? Samy nám ji donesou, když zvítězíme.“

„Ta kniha je to jediné, co nám ve vítězství nad nimi může zabránit. Alespoň to mi řekl. A ty bys neměl zpochybňovat jeho rozhodnutí. Získej tu knihu a zlom čarodějkou! Nic víc po tobě nechci!“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se Silkon. „S radostí.“

Druhý démon dělal, jako by si jeho jízlivosti nevšiml, a zmizel. Silkon pomalým krokem došel k závěsu, který zakrýval malou kapli, a trhnutím ho odhrnul. V koutě se cosi pohnulo a ve tmě se zablýskl pár očí.

„Pospěš si, jestli chceš, abych splnil svou část dohody. Potřebujeme tu holku.“

„Jak si přeješ,“ odpověděl ze tmy tichý hlas. Ozval se zvuk otvřených dveří a do kaple na okamžik proniklo slabé světlo.

Jenom tlukot jejího srdce narušoval ticho, jež v pokoji vládlo. Ruce nad hlavou se jí potily a kloubky jasně zářily, jak pevně svírala chladný kov, který se pomalu zahříval teplem jejího těla. Zavřela oči, nadechla se a švihla rukama dolů.

Náhle jí cosi sevřelo zápěstí. Překvapeně otevřela oči a spatřila Lukáše, jenž klečel před ní a držel ji za ruce.

„Ty ses snad dočista pomátla!“ zasyčel nevěřicně a vypáčil jí zbraň z prstů.

„Proč jsi mě zastavil?!“ vykřikla zoufale Lea a vyskočila na nohy. „Proč?!“

Mladík se narovnal a zamračil se. „Sára by mě zabila, kdyby věděla, že jsem tě nechal umřít.“

„Tak mi vrať mou dýku a otoč se, jestli ti to vadí!“ vykřikla a hráb-la po zbrani. Rychle ji zvedl vysoko do vzduchu z jejího dosahu.

„Vrať mi ji! Nech mě to udělat! Nechci někomu ublížit! Nechci, aby se ze mě stalo monstrum!“

„A že tím ublížíš své sestře, to ti nevadí?“ zeptal se Lukáš a snažil se ji od sebe volnou rukou odstrčit.